

καὶ οἱ ἐπαναστάται, νὰ ἐξεγείρῃσι τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ καὶ τὴν συνείδησιν τοῦ Τσάρου.

— Μὴ κατὰ τύχην, εἶπεν ὁ Ὁράτιος, μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασίν σου, ἔγινες δημοκρατικός, ἐπαναστατικός, κοινωνιστής; Ἄς ἴδωμεν, ἐξακλουθή-ον τὴν ἱστορίαν σου, ἥτις λίαν μὲ ἐνδιαφέρει.

— Αὕτη εἶναι καὶ ὁὐσίαν λίαν γυδαία. Ἠγάπησα ὡς παράφρων γυναῖκά τινα... Ἐθεραπεύθην ὅμως τόσῳ καλῶς, ὥστε δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ τὴν κακολογήσω. Τὰ ἐλαττώματα τῶν δυστυχῶν τούτων εἶναι μᾶλλον τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἡμετέρων ἡθῶν, ἢ τῆς θελήσεώς των. Αὗται εἶναι ὅ,τι δύνανται νὰ ᾔναι ἐν μέσῳ τοῦ βορβόρου τούτου, ὃν κρομοῦσι διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς κοινωνίας.

— ὦ! μοῦ ἔγινες φιλόσοφος μεμφόμενος.

— Φίλτατέ μοι, ὁ θάνατος μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπον, εἶπεν ὁ Σαδὲρ γελῶν. Ὅταν ἐπανέρχεται τις εἰς τὴν γῆν, βλέπει τὰ πράγματα ἐξ ὑψηλότερας περιώπης. Τὴν ἡγάπων πρᾶγματι, ᾗθελον νὰ τὴν ἐξαγάγω τοῦ βορβόρου, ἐπίστευον ὅτι τὸ κατώρθωσα, ἐσκεπτόμην μάλιστα νὰ τὴν συζευχθῶ, ὅτε ἐπληροφορήθην ὅτι μὲ ἡπάτα. Ἠθέλησα νὰ παλαίσω, νὰ τὴν ἀνακτῇσω, — ἀληθῆς παραφροσύνη! Ἐκ τούτου προήλθον ἅπασαι αἱ δυστυχίαι μου. Κατεστράφη χάριν αὐτῆς. Ἡ δὲ κληρονομία, ἥτις ἐπέσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ὡς ἐξ οὐρανοῦ...

— Ἐχεις ἀξιόλογον τρόπον εἰς τὸ νὰ χαρακτηρίσῃς τὰς κληρονομίας...

— Ναί, διότι ἡ κατηραμένη ἐκείνη κληρονομία, μὲ ἔκαμε νὰ χάσω δύο τῶν ὠραιότερων ἐτῶν τῆς νεότητός μου, μὲ ἀπεπλάνησε, μὲ ἀπέσπασε τῆς ἐργασίας, κατέστρεψε τὸ στάδιόν μου. Ἄνευ τῆς κληρονομίας ἐκείνης, ἡ ἀπαισία ἐκείνη γυνὴ οὐδὲ βλέμμα θὰ ἔρριπτεν ἐπ' ἐμοῦ. Ὅτε ἤμην πλέον κατεστραμμένος, μετέβην εἰς Μοντεκάρολον, ὅπως λάβω τὰ τελευταῖα γίλια φράγκα ἅτινα μοὶ ἀπέμενον... Ἔῖτα κατέπιον ὀλόκληρον φιάλην λαυδάνου.

— Πύτοκτόνητες;

— Ἦμην ἀπελπισμένος, διότι, μεθ' ὅλα τῆς τῆς ἀδικίας, ἡγάπων ἐτι τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἢ μᾶλλον ἐπίστευον ὅτι τὴν ἡγάπων, ἐνῶ ἡ ματαιοδοξία μου μόνον προσεδάλλετο καὶ ὑπέφερε. Ρῶσος ἱατρός, κατοικῶν εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον, ἐν ᾧ κατώκουν καὶ ἐγώ, ἐν Νικαίᾳ, μὲ ἐπανεφέρειν εἰς τὴν ζωὴν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἱατροὶ ἤλθον μόνον ὅπως πιστοποιήσωσι τὸν θάνατον. Ἰδοῦ, διατί σοὶ εἶπον ὅτι ἀπέθανον, καὶ ὅτι

χεις ἐνώπιόν σου ἓνα ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα.

— Καὶ ὁ ρῶσος οὗτος ἱατρός...

Ὁ Ὁράτιος διεκόπη ἐκ νέου καὶ ὠθήσας διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸν φίλον του:

— Ἰδοῦ, εἶπε, χαμηλὴ τῇ φωνῇ, ὁ ἀληθὴς αὐτοκράτωρ.

Καὶ ἐδείκνυνεν αὐτῷ πρεσβύτην, λεπτοῦς καὶ ἐκφραστικούς ἔχοντα τοὺς τοῦ προσώπου χαρακτῆρας, μεμετρομένον τὸ βῆμα καὶ ὀλίγον τι ἐπίσημον: ἄνδρα ὑψηλὴν κατέχοντα θέσιν, τὸν ὀρχικαγγελλάριον τῆς Αὐτοκρατορίας.

— Εἶναι ὁ Γορτσάκωφ;...

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.)

ΡΩΣΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

EM. GONZALÈS

Ὁ συνταγματάρχης, μετὰ τὴν συνέντευξιν τοῦ Βρονίνη καὶ τῆς πριγγιπῆσσης, δὲν ἐξῆλθε τῆς οἰκίας του. Περιέμενε τὴν ἡμέραν τῆς στρατιωτικῆς ἐπιθεωρήσεως, μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας καὶ ταραχῆς. Ἄπασαι αἱ ἰδέαι τοῦ πρωτοπείρου ἐραστοῦ ἐσυγχίθησαν, καὶ ἡ τῆς αἰθούσης του ἀκαταστασία ἐμαρτύρει τὴν κατάστασιν τοῦ πνεύματός του. Ἐκαστον ἐξωτερικὸν ἀντικείμενον ἀντανέκλα κατὰ τινὰ τρόπον τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ μαρτύριον. Ὁ καθρέπτης, ἐν ᾧ ὁ Γουρσλώφ μετὰ τόσας εὐαρεσκείας κατωπριζέτο ἄλλοτε, εἶχε θραυσθῆ δι' ἐνὸς ποδοκυπτήματος τοῦ κυρίου του, τὰ δὲ θρύμματα ἔκειντο τῆδε κἀκεῖσε ἐρριμένα ἐπὶ τοῦ πατώματος. Το ρωσικὸν μυθιστόρημα, τὸ μεταφρασθὲν γαλλιστί ὑπὸ τῆς πριγγιπῆσσης, ἔκειτο ἀνοικτὸν ἐπὶ τοῦ ἀνγκλίντρου, ἐκάστη δι' αὐτοῦ σελὶς ἦτο συνεστραμμένη καὶ κα ἐρρυπωμένη. Πάντοτε τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ εἶχον περιβληθῆ ὅψιν φαντασιώδη συγχίσεως, σκυθρωπὴν καὶ ἀπελπιστικὴν, ἥτις ἄλλως ἦτο εἰς πλήρη ἁρμονίαν πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας τοῦ συνταγματάρχου.

Ὁ Γουρσλώφ ἠνέρθη λίαν πρωί, καὶ περιμένων τὴν ὥραν τῆς ἐπιθεωρήσεως ἐκάπνιζε μὲ τὸ τουρκικὸν τσιμπούκιόν του. Τὸ κάπνισμα αὐτοῦ ὅμως ἦτο πυρετώδες, συχνόν. Ὁ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐξερχόμενος καπνὸς ἐλάμβανε μυρίας μορφάς, ὅτε ἀνυψούμενος ἐν ὀρμητικῇ δυνάμει, ὅτε περιστρεφόμενος κυκλοειδῶς καὶ περιβάλλων αὐτὸν ἐν εἰδει στεφάνων.

Ὁ συνταγματάρχης ἐζήτει ἄρᾳ γὰρ νὰ μὴ βλέπῃ καὶ αὐτὰ τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ του ἀντικείμενα; Ἠθέλην οὕτω νὰ προασπισθῇ κατὰ τῶν προσβαλλουσῶν αὐτὸν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ὅπως περιελισθῇ εἰς μᾶλλον ἐν τῷ σκότει, ἐν ᾧ ἤρεσκετο ἡ καρδιά του, ἐν τῷ μελαγχολικῷ ρεμβασμῷ τοῦ πνεύματός του;

Ἠδὴ ὁ Γουρσλώφ, ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων τοῦ καπνοῦ, ἅτινα διέτρεχον κατὰ μῆκος τοὺς τοίχους καὶ ἀνυψούμενα συνεκεντροῦντο εἰς τὴν στέγην, οὐδὲν ἔβλεπε πλέον, οὔτε τὸν τάπητα, οὔτε τὰ πιστόλια, οὔτε τὰς σχιᾶς, ἅτινα ἐπλήρουν τὴν αἴθουσαν.

Δὲν διέκρινεν ἄλλο ἢ τὰς αἰχμὰς τῶν ἐγγχειριδίων, αἵτινες ἤστραπτον διὰ μέσου πυκνοῦ πέπλου... εἶτα δύο μορφάς, αἵτινες ἔμενον ἐπιμένοντες ἐνώπιόν του, ἐξερεθίζουσαι αὐτὸν εἰς τὸ ἄκρον, καὶ αἵτινες οὐδὲ στιγμὴν κατέλειπον αὐτόν.

Αἱ μορφαὶ αὗται, ἀκίνητοι ὡς ἀγάλματα, ἐφαίνοντο ἀπαύστως ἐν μέσῳ τῶν νεφῶν ἐκείνων τοῦ καπνοῦ, ἅτινα δὲν ἠδύναντο νὰ τὰς ἐξαλείψωσιν. Αἱ μορφαὶ αὗται ἦσαν ἡ τοῦ Βρονίνη καὶ ἡ τῆς πριγγιπῆσσης.

Ὁ συνταγματάρχης τοὺς ἔβλεπεν ἐτι ἐν τῇ αὐτῇ στάσει, ἐν ᾗ τοὺς εἶχε καταλάβει κατασκοπεύων τὴν συνέντευξίν των. Ὅπως δὲ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ ἀμειλίχου τούτου δράματος, ἐπανελάμβανε μετὰ πεπνιγμένης φωνῆς, μετ' ἀπειλητικοῦ μειδιήματος, τοὺς αὐτοὺς τοῦ στρατιώτου λόγους.

— Ναί, ἔχεις δίκαιον, Βρονίνη, προσέθετεν ὁ Γουρσλώφ, ἡ ζωὴ σου δὲν σοὶ ἀνήκει. Δύναμαι νὰ σὲ κάμω νὰ ἐξαγνίσῃς τὴν ἀσύνετόν σου προδοσίαν, ὅταν θέλω.

Τὰ δύο φαντάσματα ἐφαίνοντο ὅτι ἐπλησίαζον καὶ ὅτι τὸν ἔβλεπον χλευαστικῶς.

— Ἀπίστος Βεράτσκα! ἐπανελάβεν ἐξηγριωμένος. Ἐχεις ἀδικον νὰ μὲ περιφρονῇς οὕτω, διότι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ βασανίσω τὸν ἐραστὴν σου ὡς ἐπαναστατήσαντα δούλον: ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κρεμάσω ὡς κλέπτην: ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸν φονεύσω διὰ ραβδισμῶν ὡς κῶνα περιπλανώμενον! οὐδ' αὐτὸ τὸ πτώμα του δὲ δύνασαι νὰ ζητήσῃς!... Ὁ Βρονίνης τὸ εἶπε, Βεράτσκα, καὶ ὁ Βρονίνης ἔχει δίκαιον. ὦ! αὐτὸς γνωρίζει πολὺ καλὰ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος του, — αὐτὸς, ὅστις τοὺς παραβαίνει δι' ἐν σου μειδιάμα. Εἶσαι ὠραία, Βεράτσκα, ἀλλὰ φέρεις δυστυχίαν εἰς ὅσους ἀσυνέτως ἐμεθύθησαν ἐκ τῶν ψευδῶν σου μειδιαμάτων!

Τότε ἐνόμισεν ὅτι ἡ ὠχρὰ μορφή τοῦ

σημαιοφόρου έρριψεν εἰς αὐτόν βλέμμα περιφρονήσεως.

— Κατπραμένε στρατιώτα! ἀνέκραξε. Δὲν δύναμαι λοιπὸν νὰ σὲ ἀποδιώξω ἀπὸ τῶν ὀρθαλμῶν μου; Καὶ ὅμως δὲν τὸ ἀγνοεῖς, οὐτιδανὲ καὶ ἀνίσχυρε ἀντεραστὰ, οὔτε δόλων ἔχω ἀνάγκην, οὔτε ἐπιδεξιότητος, ὅπως σὲ ἀπολέσω. Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ περιμεῖνω τὴν στιγμήν, καθ' ἣν πρέπει νὰ σὲ προκαλέσω, οὐδὲ νὰ ταπεινωθῶ, ὡς ἐπραξες εὖ, ἄχρι τῆς βδελυρωτέρας ὑποκρισίας, ὅπως ἐδικηθῶ κατὰ σοῦ διὰ τὴν εὐτυχίαν σου! Σὺ ἀνέκεις ἐμέ, ὑπὸ χιλίας ἐπόψεις, ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, ὑπ' αὐτὰ ἔτι τὰ ὄμματα τῆς ἐρωμένης σου, ἥς δὲν θὰ βραδύνη νὰ ἰδῶ τὴν ἀπελπισίαν. Εἶσαι τὸ νόμιμον θῦμά μου Βρονίνη, καὶ δὲν ἔχω νὰ περιμεῖνω πολὺ, ὅπως διατάξω τὸ μαρτύριόν σου.

Καὶ ὡς ἂν ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ ἐπίκουρος τῶν ἀπειλῶν τοῦ Γουροσλώφ, οὗτος εἶδεν, ἐν μέσῳ τοῦ καπνοῦ, τὸν ὠροδείκτην δεικνύοντα τὴν ἐνδεκάτην.

Ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ συντάγματός του εἶχεν ὀρισθῇ διὰ τὴν μεσημβρίαν. Ἡ ἐκδίκησις ἐπλησίαζε γιγαντιαίως βήμασι.

Ὁ Γουροσλώφ ἐκλείσεν αἶρνης τοὺς ὀρθαλμούς. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἶχον δισκαδεῖσαι τὸν καπνὸν καὶ ἐξαφανίσαι τὸ θλιβερὸν δράμα, ὅπερ ἐξηρέθιζε τὸν συνταγματάρχην. Ἡσθάνθη ταῦτοχρόνως εἰσδύον ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀόριστόν τι αἶσθημα οἴκτου. Ἀλλ' ἤσχυνθη διὰ τὴν ἀδυναμίαν του, καὶ ἐγερεθεὶς ἀποτόμως ἐπανελάβε δι' ὅρους ἀπορασιςτικοῦ:

— Καὶ διατί νὰ φρεσθῶ τοῦ ἀθλίου; Ἐφρείσθη ἐκεῖνος ἐμοῦ, — ἐμοῦ, ὅστις τὸν μετεχειρίσθην ὡς ἀδελφόν, — ἐμοῦ, ὅστις συνεπάθησα εἰς τὴν συμφορὰν του καὶ ἤνοιξα πρὸς αὐτὸν τὴν καρδίαν μου; Ἐδίστασεν ὅπως μὲ παίξῃ μετὰ τῆς πονηρᾶς ἐκείνης πριγγιπήσσης; Ὅτε τοὺς κατέλαθον ὁμοῦ, θὰ ἐγέλων ἀναμφιδόλως διὰ τὸν ἀνόητον καὶ ἀνεπιτήδειον ἐρωτὰ μου. . . . Διατί λοιπὸν νὰ ὀπισθοδρομήσω ἀπέναντι τῆς ἐκδικήσεως; Ὅπως μὲ περιπαίξωσι πάντοτε; Εἶναι νέος καὶ ὠραίος ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος, καὶ ἐγὼ ὁ συνταγματάρχης του, γέρον καὶ ἀσχυρὸς; λίαν ἀργὰ τὸ ἐνόησα. Ὡ! ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ εὐτυχὴς ἐκεῖνος ἐραστὴς ἐκάμα νὰ ἀνανεωθῶσιν ἅπασαι αἱ πληγαί μου. . . . Σήμερον αὐταὶ αἰμάσσουσιν ὡς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς μάχης τοῦ Σμολένσκου, τοῦ Βοροδίνου καὶ τῆς Λειψίας. Τὸ αἷμά μου ὁμοῦ δὲν ἔρρευεν ὑπὸ τὸ κνούτον, ἐνῶ τὸ ἰδικόν του. . . . Βεράτσκα, ὁ ἐρως σου θὰ ἀνθῇ εἰς τὸ αἶσχος τοῦτο;

Τὸ ὠρολόγιον ἐτήμανε ἐνδεκάτην καὶ ἡμισίαν.

— Εἶναι βραδύς ὁ ὠροδείκτης, ἐξηκολούθησεν ὁ συνταγματάρχης. Ἀλλὰ, ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις ἀπὸ δύο ἡδὴ ἡμερῶν βασανίζει τὴν καρδίαν μου; Εἰς στρατιώτης, δούλος ἐκάστης τῶν διαταγῶν, ἃς θελήσω νὰ ἐκφωνήσω, ὅστις ὀφείλει νὰ ὑπακούῃ ἀγογγύστως εἰς τὴν θέλησίν μου, ἐστω καὶ τὴν μᾶλλον παράλογον καὶ τὴν μᾶλλον αὐθιχέρον, — εἰς στρατιώτης, οὕτινος ἐγὼ εἶμαι συγχρόνως ὁ πατήρ καὶ ὁ ἀρχηγός, ἡ ζωὴ ἡ ὁ θάνατος, ὁ οὐρανὸς ἡ ἡ κόλασις. Πολλοὶ ἄλλοι στρατιῶται, ὧν οὐδὲ τὰ ὀνόματα κἂν ἔμαθόν ποτε, ἀπέθανον κατὰ διαταγὴν μου ὑπὸ τοὺς μύδρους ἢ τὸ κνούτον, καὶ ὅμως οὐδεὶς αὐτῶν μὲ προσέβαλε τόσῳ σκληρῶς. Ἄν, μετὰ τὴν προσβολήν, ἦν ὑπέστην παρ' αὐτοῦ, ἀφῆσω τὸν ἄνθρωπον τοῦτον νὰ ζήσῃ, θὰ ἦμαι ἐπίσης οὐτιδανός, ὡς ἐκεῖνος. . . . Τὸ θέλω. . . . θὰ ἀποθάνῃ. . . . θὰ ἀποθάνῃ τὸν θάνατον τῶν οὐτιδανῶν.

Ἐτήμανε μεσημβρία.

Ὁ συνταγματάρχης, χωρὶς κἂν νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν θραυσθέντα καθρέπτην του, χωρὶς κἂν νὰ διευθετήσῃ τὸ λευκὸν σειρήτιον, ὅπερ ἔφερε συνήθως εἰς τὸν στρατιωτικὸν αὐτοῦ λαιμόν, φέρων ὁμοῦ τὸ πολύτιμον αὐτοῦ τουρκικὸν τσιμπούκιον, ἐξῆλθεν ὀρμητικῶς τῆς οἰκίας.

Ἦκουσε τὸν ἦχον τῶν σαλπίγγων τοῦ συντάγματός του, καὶ ὁ μεμακρυσμένος αὐτὸς ἦχος ἀντήχει εἰς τὴν καρδίαν του ὡς ἡ φωνὴ τῆς ἀγωνίας τῶν δύο ἐραστῶν.

Ἐκλεκτὸς κόσμος κατεῖχεν ἤδη τὰ περὶ τὸ πεδίων ὑψώματα, ὅτε ὁ Γουροσλώφ ἀφίκετο, ὅπου περιέμενεν αὐτὸν τὸ σῶμα τῶν ἀξιωματικῶν του. Ὑπὲρ τὴν γραμμὴν τῶν στρατιωτῶν, οὗς ἐπρόκειτο νὰ ἐπιθεωρήσῃ, διέκρινε τὸν πρίγγιπα Μουριάκιν καὶ τὴν θυγατέρα του.

Ἡ Βεράτσκα, ὠχρὰ καὶ καταβεβλημένη, κατεκλίνετο σχεδὸν ἐν τῇ ἀμάξῃ.

Ὁ συνταγματάρχης ὑπεκρίθη ὅτι δὲν εἶδε τὴν πριγγίπισσαν, ἥτις τὸν ἐβλεπεν ἱκετευτικῶς. Ἡ ἀλλοίωσις τῶν χαρακτήρων τῆς δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν συγκινήσῃ, διότι ἡ ἄρωνος ἐκείνη ἀπελπισία ἀπεδείκνυε τὴν ἰσχύϊν τοῦ πρὸς τὸν μισητὸν ἐκεῖνον ἀντεραστὴν ἐρωτῆς τῆς Ἀ! ἀναμφιδόλως αὕτη εἶχεν ὑπονοίας περὶ τῆς ἀποφάσεως, ἣν ὁ συνταγματάρχης μὲν ἐκράτει εἰς τὴν ἄκρην τῶν χειλέων.

Ἡ ἐπιθεώρησις ἤρξατο.

Ὁ Γουροσλώφ ἵππευσε, ὅπως λάβῃ τὴν ἀρχηγίαν, καὶ μετ' ἀσυνήθους ταχύτητος διέτρεξε τὰς τάξεις ἐκείνας τῶν λογχοφόρων αὐτομάτων, πρὸς ὃ ἐδίε τὰς μᾶλλον δυσεκτελέστους καὶ ἀντιφατικὰς διαταγὰς, αἵτινες ὁμοῦ

ἐξετελοῦντο ἀμέσως μετὰ θαυμασίας ἀκριβείας. Ἀλλὰ πόσον προθύμως θὰ κατέθραυε, θὰ διεσκόρπιζε, θὰ ἐξεμνηδένιζε τὸ ἀνθρώπινον ἐκεῖνο τεῖχος, ὅπως φθάσῃ ταχύτερον εἰς τὸν Βρονίνην.

Τί ἐνδιέφερεν αὐτῷ πλέον ἢ καταπληκτικὴ ἐκείνη ἀκρίβεια, μετ' ἧς χιλιάδες στρατιωτῶν ἐξετέλουν ἀμέσως εἰς μίαν αὐτοῦ λέξιν, εἰς ἐν αὐτοῦ νεῦμα, τὰς μᾶλλον πολυπλόκους τῶν κινήσεων; Τί ἐνδιέφερεν αὐτῷ τὸ μαγικὸν θέαμα τῶν κρατερῶν καὶ συνεσφιγμένων ἐκείνων γραμμῶν, αἵτινες, ὅτε μὲν ἐσχημάτιζον ὑπὸ τὸν ἥλιον, διὰ τῶν ἀστραπηόλων ὀπλων τῶν, φωτεινὰς φάλαγγας, — καὶ ὅτε δὲ ἐν μέσῳ τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ καπνοῦ ἐφαίνοντο φρουρίου τεῖχος, πάνοπλον, ἀπόρθητον, ἀπειλητικόν; Ὁ στρατιωτικὸς ἐνθουσιασμός δὲν ἐδαυχόχλιζεν αὐτὸν πλέον διὰ τῶν ἀνειροπολημάτων τῆς κατακτιήσεως τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου, βλέποντα τοὺς πόδας ἐκείνους ἀνερχομένους καὶ κατερχομένους μετὰ τόσῃ ἀκριβοῦς συμμετρίας, τὰς ἀκινήτους ἐκείνας μορφάς, αἵτινες δὲν ἐταράσσοντο, οὔτε ἐκ τοῦ ραπίσματος νεαροῦ σξιωματικοῦ, οὔτε ἐκ τῶν ἐκρήξεων τῶν μύδρων.

Ὁ Γουροσλώφ δὲν ἦτο πλέον ρώστος συνταγματάρχης, ἀλλ' ἀντεραστὴς ἱχνυλάτων τὸν ἀντεραστὴν του. Ἐξήτει τὸν ἀντάρτην τοῦτον στρατιώτην, ὅστις ὁμοῦ δυσκόλως ἀνευρίσκετο ἐν μέσῳ τῶν ὁμοιομόρφων ἐκείνων τάξεων.

Ἐν τῷ ἐρεθισμῷ αὐτοῦ καὶ τῇ ἀνυπομονησίᾳ, ὁ συνταγματάρχης εὗρισκεν ὅτι τὰ γυμνάσια ἐβαίνον κακῶς, καὶ ὅπως δεῖξῃ κάλλιον εἰς τε τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς στρατιώτας κατὰ τι ἡμάρτανον οἱ ἐλιγμοί, ἀφίππευσε. Κατὰ τύχην, ὀφειλομένην εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τῶν γυμνασίων, ἡ γραμμὴ ἐν ἣ εὗρισκετο ὁ Βρονίνης δὲν εἶχεν ἔτι παρελῆσαι ἐνώπιόν του. Ὁ Γουροσλώφ εἶχε πάντοτε εἰς τὴν χεῖρα τὸ τουρκικὸν τσιμπούκιόν του, ὅπερ μετεχειρίζετο ἀντὶ ξίφους ὅπως δεικνύῃ τοὺς ἐλιγμούς. Εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐλέγχῃ γηραιὸν τινα ἀξιωματικόν, . . . ὅτε αἰφνης ἡ φωνὴ ἐστάθη εἰς τὸν λάρυγγά του. . . . Διέκρινε τὸν ἔχθρόν του. Καταχθόνιον μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη του.

Ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ καταστείλῃ ἐπὶ στιγμήν τὴν ἐκρήξιν τοῦ μίσους του, διότι ἠθελε νὰ χρωματίσῃ τὴν ἐκδίκησίν του διὰ τινος φαινομένου διηκαισύνης. Ἐρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὑψώματος, ὅπου ἦτο ἡ ἀμάξα τῆς Βεράτσκας. Ἡ ἀμάξα ἦτο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, καὶ ὡς ἐκ τούτου αὐτὸς ἠδυνήθη νὰ ἰδῇ τὴν νεκρικὴν ὠχρότητα καὶ τὴν πυρετώδη συστολὴν τοῦ προσώπου τῆς πριγγιπήσσης. Δὲν συνεκινήθη ἐκ τούτου, ἀπεναντίας ἡ ζήλοτυπία αὐτοῦ

ἐξηρεθίσθη εἰς τὸ ἔπακρον. Οὐδέποτε δι' αὐτὸν ὥραία γυνὴ ὠχρίασε καὶ ἀνησύχησε τόσον. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ πρίγκιψ Μουριάκιν ἐφαίνετο συμμεριζόμενος τὴν ζωὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ ἀνησυχίαν. Ἐγίνωσκε λοιπὸν καὶ αὐτὸς τὸ μυστικὸν τοῦ ἀσυνέτου ἐκείνου ἔρωτος; — Ἔστω! τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἐσκέρθη ὁ Γουροσλώφ, οὐδέποτε θὰ ὑποφέρωσιν ὅσον ὑποφέρω ἐγώ! — Ἡ σκέψις αὕτη διήλθε τὸν νουν αὐτοῦ ἀστραπηδόν. Διὰ σταθεροῦ δὲ βήματος, τὴν κεφαλὴν ἔχων ὑψιτενῇ καὶ σχεδὸν μειδιῶν, ὁ συνταγματάρχης ἐβάδιζε πρὸς τὸν στρατιώτην του. Ἐσφιγγε μόνον ἐν τῇ παλάμῃ τὸ τουρκικὸν τσιμπούκιον τόσῳ δυνατὰ, ὥστε τὸ δυστυχὲς τσιμπούκιον ἐτριζε.

Ἡ Βεράτσκα δὲν εἶχε δυνάμει νὰ προειδοποιήσῃ τὸν Ἀλέξανδρον, ἥθελε δ' ἄλλως καὶ μόνη νὰ ἐργασθῇ ὅπως τὸν σώσῃ. Ὁ στρατιώτης λοιπὸν ἔμενεν ἥρεμος καὶ ἀδιάφορος ἀπέναντι τῆς ὑποχώρου ὁργῆς τοῦ Γουροσλώφ. Ἡ ἡρεμία αὕτη τοῦ ἀγαπωμένου ἐραστοῦ συνέτεινε νὰ φέρῃ εἰς τὸ ἔπακρον τὴν ὁργὴν τοῦ συνταγματάρχου, ὅστις ἔστη ἀποτόμως ἐνώπιον τοῦ στρατιώτου, ὅπως τὸν καθυποβάλλῃ εἰς λεπτομερῆ ἐξέτασιν.

— Τί σημαίνει ἡ στολὴ αὕτη; εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ συνταγματάρχης, ὅστις μόλις ἤδυνήθη νὰ κατασταίλῃ τὸν νευρικὸν τῆς φωνῆς του τρόμον. Παρατήρησον, λοχαγέ, ὁ ἄνθρωπος οὗτος περὶ μελεῖ τὴν ἐνδυμασίαν του... Ἰδέ, προτείνει λίαν τὰ γόνατα... Ἀ! Ἐ! κράτει τοὺς ὤμους ἴσους, τὸ στῆθος μάλλιν προτεταγμένον... Ἀλλά, τί σημαίνει τοῦτο; Εἶσαι κωφός; Στάσου καλλίτερον!

Καὶ ὁ Γουροσλώφ συνήνου τὰς χειρὸν νόμιμα πρὸς τὴν βραχεῖαν καὶ διακεκομμένην διαταγὴν του. Ὁ Βρονίνης κατέστα αἰφνης κάτωχρος.

— Μὴ μὲ ἐγγίσετε! ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς μόλις συριζάσης διὰ μέσου τῶν ὀδόντων του.

— Δὲν ὀμιλοῦσιν ὑπὸ τὰ ὄπλα! ἐπανέλαβε ψυχρῶς ὁ συνταγματάρχης.

Καὶ διὰ τοῦ *λουλά* τοῦ τσιμπούκιου του ἐπληττε τὸ στῆθος τοῦ στρατιώτου, ἐπρωχνε τὰ γόνατά του, καὶ ἐθίγε τὰς παρειάς του.

— Προσέξτε! εἶπεν ὑποχώρως ὁ Ἀλέξανδρος, ἀρχίζων νὰ ἐννοῇ τὸ αἷτιον τῆς διαγωγῆς τοῦ συνταγματάρχου καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπονειδίστου ταύτης προκλήσεως.

— Ὀμίλησε, πιστεύω! παρετήρησεν ὁ λοχαγός, σπεύσας νὰ κολακεύσῃ τὸν ἀνώτερόν του.

— Δὲν εἰξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ Γουροσλώφ, ὑποκρινόμενος ἁφρόντιδα ἐπισεί-

κειαν. Ἄς προσέξῃ καλῶς, ἄλλως τε, διότι ἡ πειθαρχία δὲν χωρατεύει.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἶδε τοὺς μεγαλλοαλικούς ὀφθαλμοὺς τοῦ στρατιώτου στρεφόμενους πρὸς τὴν πριγγίπκισσαν, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τῆς ὁργῆς του:

— Ὁρθος καὶ ἀκίνητος, κατεργάρη! ἀνέκραξε.

Καὶ διὰ τοῦ *λουλά* τοῦ τσιμπούκιου του ἐπληττε τοῦ στρατιώτου τὴν παρειάν.

Ἡ Βεράτσκα ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν. Ὁ Ἀλέξανδρος προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ, ἀλλ' ὅλον αὐτοῦ τὸ αἷμα συνέρρευσε εἰς τὴν κεφαλὴν του, πέπλος ἐρυθρὸς ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα, καὶ ἐπιλαθόμενος συγχρόνως καὶ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ ἔρωτός του, ἀπέσπασε διὰ τῆς βίας ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ συνταγματάρχου τὸ τσιμπούκιον, ὅπερ εἶχε τὸν ἀτιμάσει.

Ὁ λοχαγὸς ἤθελκε νὰ ριφθῇ ἐπ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Γουροσλώφ ἐνευσεν αὐτῷ νὰ μὴ κινηθῇ, καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας. Ὁ Βρονίνης ἐνόησε τὸ αἷτιον τῆς τοιαύτης μεγαλοπρεποῦς ἡρεμίας, ἀνέπνευσεν ἰσχυρῶς, καὶ ἀναλαβὼν ἐπὶ τέλους τὴν ψυχραιμίαν του εἶπεν:

— Προσέξτε, συνταγματάρχα Γουροσλώφ, μὴ μὲ βασανίζετε περισσύτερον, εἶναι ἀνωφελές. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς διαφύγω. Ἐχετε δεξιούς ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας, μὴ ἐκτελήτε σεῖς τὸ ἔργον των. Ἄφετε τοὺς πτωχοὺς αὐτοὺς διαβόλους νὰ κερδήσωσι τὸν ἄρτον των!

Καὶ ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ τσιμπούκιον, ὅπερ ἐθραύσθη εἰς δύο. Ὁ Γουροσλώφ ἐγένετο ἐξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς. Ἡ πειθαρχία παρεβιάσθη, ἡ δύνατο λοιπὸν νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἡμίαν.

— Δύο στρατιῶται! Δύο στρατιῶται! ἀνέκραξε.

Δύο στρατιῶται ἐξεληθόντες τῆς γραμμῆς συνέλαβον τὸν Ἀλέξανδρον, ἀφῆρσαν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ὄπλον του καὶ ἤρξαντο νὰ τὸν ἐκδύωσι. Δύο βαρεῖαι μάλιστα ἐκομίσθησαν.

Τίς δύναται νὰ εἴπῃ τί συνέβαινε τότε ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Βεράτσκας;.....

Τὸ πλῆθος περιέμενον ἀνυπομονῶς τὴν διασκέδασιν ταύτην. Εἶναι καὶ ἡ τιμωρία διασκέδασιν διὰ τοὺς ὄρῳτας. Ὁ ἄνθρωπος, τὸ εὐγενὲς τοῦτο πλάσμα—ὡς τοῦλάχιστον ἰσχυρίζεται ὁ ἴδιος ὅτι εἶναι—ἡδύναται βλέπων τοὺς ὁμοίους του, τοὺς ὁδεύοντάς του—εἶναι καὶ αὐτὴ φράσις τοῦ σαρμού ἀπὸ δισχίλων ἡδὲ ἑτών—πάσχοντας. Δὲν εἶδατε πῶς τρέχουσιν εἰς τὰς θανατικὰς ἐκτελέσεις, καὶ αὐτοὶ οἱ τῆς ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, ὅπως λάβωσι τὴν ὑψηλὴν ταύτην τέρεψιν νὰ ἴδωσιν αἷμα

ἀνθρώπινον ρέον; Κατὰ τί διαφέρουσι τὴν στιγμήν ἐκείνην τῶν τίγρεων;...

Τὸ πλῆθος περιέμενον... Αἰφνης ὑπκρέτης τοῦ πρίγγιπος Μουριάκιν προσελθὼν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν συνταγματάρχην τεμάχιον χάρτου, περιέχον διὰ μολυβδίδος γεγραμμένας τὰς ὀλίγας ταύτας μαγικὰς λέξεις:

«Παραιτήθητε τὴν ἐκδίκησιν, καὶ ἡ θυγάτηρ μου ἀνήκει εἰς ὑμᾶς!»

Μαγικαὶ τῇ ὄντι λέξεις!

Ὁ Βρονίνης ἐνόησε καὶ ἐσφύαζεν.

Ὁ συνταγματάρχης εἶπεν εἰς τοὺς κρατοῦντας, αὐτὸν στρατιώτα:

— Ἀρκεῖ! ἄφετε αὐτὸν ἐλεύθερον.

Ἄς ἐπανέλθῃ εἰς τὰς γραμμάς.

Τὸ πλῆθος δυσχερεστήθη. Ἀπώλεσε τὴν διασκέδασιν. Δὲν εἶδεν ἄνθρωπον μαστιζόμενον. Δὲν εἶδεν αἷμα ρέον!

Ὁ Βρονίνης δὲν ἐπανήλθεν εἰς τὰς γραμμάς. Ἠκολούθησε τὸν συνταγματάρχην.

— Τί θέλεις; ἠρώτησεν ὁ Γουροσλώφ, ταραχθεὶς ἐκ τῆς τόσης τύλμης.

— Ἐλησμονήσατε τὸ τσιμπούκιόν σας, ὅπερ ἔσχον τὴν ἀνεπιτηδεύτητα νὰ θραύσω.

Καὶ προσήνεγκεν αὐτῷ τὸ τεθραυσμένον τσιμπούκιον.

— Καὶ τί! ἐπανελάθεν ὁ συνταγματάρχης, ἀρπάζων τὸ προσφερόμενον τσιμπούκιον. Εἶναι τοῦτο λόγος ὅπως παραβῆς καὶ δεῦτερον τοὺς νόμους τῆς πειθαρχίας;

— Ἴσως, συνταγματάρχα! Δὲν μοὶ εἶπετε ἄλλοτε ὅτι ἡ τύχη σας ἦτο συνδεδεμένη μετὰ τοῦ τουρκικοῦ τούτου τσιμπούκιου;... Ἰδετε αὐτὸ σήμερον τεθραυσμένον!

— Τί ἐννοεῖς;

— Τίποτε!... Ἡθέλησα μόνον νὰ μὴ σᾶς στερήσω τοῦ πολυτίμου οἰκογενειακοῦ κειμηλίου.

Καὶ ὁ Βρονίνης ἐπανήλθεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ἀπαθὲς κατὰ τὸ φαινόμενον. Εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασίν του, ὁ συνταγματάρχης ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃ.

Ὁ Γουροσλώφ ἱππεύσας ἐπανήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ πληροφορηθῇ καὶ περὶ τῆς ὑγείας τῆς πριγγίπκισσας. Ἦτο περίφροντις. Ἡ ἀνέλπιστος εὐτυχία τὸν ἐτάραττε.

(Συνέχεια εἰς τὸ προεχές.)